

Horváth Péter

Mihály Tamás

Kossuth-díjas és Liszt Ferenc-díjas basszusgitáros, zeneszerző, becenevén Misi, az Omega együttes korábbi tagja, Mihály András zeneszerző fia, Mauthner Anna brácsaművész unokaöccse, László Juli férje, öccsének bátyja, gyermekeinek apja, unokáinak nagyapja, barátainak barátja – v o l t.

36 30 914 05 00. Egy újabb telefonszám, amit nem tudok felhívni többet. Meghalt a barátom, és én magamat sajnálom. Misi nem csak a szerzőtársam volt, de fogadott bátyám is. Ő fogadott Mihály Gyuri mellé, második öccsének. Már nem lehetek öcsi. Bassza meg. Olyan jó volna hinni, hogy mostantól fent zenél, az égi bandában, Jim Morrison, Faragó Judy és a többiek között, ahogy énekelte, rekedten, közös lemezünkön. A témát ő adta, a dallammal együtt. Három évvel volt idősebb nálam, nekem nem jutott volna eszembe, hogy erre gondoljak, mint ahogy a lemez címe is az ő ötlete volt. „Last minute". Mintha már akkor érezte volna... Egy frászt érezte. Tele volt élettel, alkotó kedvvel. És szkepszissel is, persze, fanyar humorral teli malíciával. Mégis letette a cigit, „elektromosra" váltott helyette. Az egyik orvosa utóbb azt mondta: „Kár volt." Mert hogy a dohányzással felhagyók közt jóval több lesz tüdőrákos. Bameg! A telefon hiába csörög, nincs az égben senki. Ezt még fel tudom dolgozni. De hogy Misi már itt sincs... Nem mondja el századszor is a kedvenc viccét nekem. Kérdi valaki a Körúton: „Tessék mondani, hogy juthatok el a Zeneakadémiába?" „Sok-sok gyakorlással." Csak a munkában hitt, az utolsó percig. És most üres a kis zeneszobája. A falon némán lóg a gitár, a zongora is hallgat. És a telefonját nem veszi fel senki. Pedig négy napja még beszéltem vele. Azt mondta, meg fog, mert meg akar gyógyulni. Szorítok neked, mondtam, sokat gondolok rád. Én is gondolok rád, mondta, vigyázz magadra, Petike. Soha nem nevezett Petikének, de ráhagytam, mert a hangja fáradtnak tűnt. Gondoltam, pár nap múlva újra felhívom majd, és nem Misinek, hanem Tomikának fogom nevezni, hogy röhögjünk. Hát nem röhögünk. Nem írunk több zenés darabot, nem vitorlázunk, nem iszunk több viszkit együtt. Okos fiúnak gondoltam magamat, de most rá kellett jönnöm, hogy lehetetlent nem tudom felfogni.

Bárcsak volna isten, hogy megáldjon, Misi!